

Recensie: Coco***

Kinepolis Antwerpen
dinsdag 28 november 2017

foto © Pixar Animation Studios

Recensie:

Coco, heet de jongste prent van Pixar en het is lang geen makkelijke setting waarin deze digitale 3D animatiefilm plaatsvindt: de Día de Muertos, een Mexicaans feest op 1 en 2 november waarbij de doden herdacht worden. Graven worden versierd met bloemen, kerkhoven voorzien van lichtjes, offertafels (ofrendas) met etenswaren, kleurrijke schedels, gele of oranje bloemen zoals de tagetes erecta en zaken die de herinnering van de doden levend houden. De Mexicaanse traditie wil dat doden (kinderen op 1 november, volwassenen de dag erna) die dagen even terugkeren naar de aarde. Met andere woorden wanneer je dit alles als niet-Mexicaan aanschouwt en de betekenis niet meteen weet te doorgronden kom je niet veel verder dan een mix van carnaval, Halloween, Allerheiligen en Allerzielen. Om de prent nog moeilijker te maken, verwijst Coco helemaal niet naar het hoofdpersonage, maar wel naar de spilfiguur in het verhaal, de dementerende en stokoude overgrootmoeder van Miguel Rivera (stem van Abobakar Rahman, die dit jaar deelnam aan The Voice Kids) die opgroeit in een familie die een florissant familiebedrijf runt. Hun specialisatie: schoenen. Alleen: Miguel is erg geïnteresseerd in muziek, die zowat overal te horen is in Mexico. Zelf leert ie zichzelf stiekem gitaar spelen want muziek is om de een of andere reden verboden in zijn familie. De jongen kijkt op naar de overleden ster Ernesto de la Cruz (stem van Wim van den Driessche) en wil stiekem meedoen aan een talentenjacht op het lokale plein. Maar dan doet ie plots de tegenovergestelde tocht, komt ie in het dodenrijk terecht, ontmoet er zijn dode voorouders, en verliest ie zelf beetje bij beetje zijn mens zijn. Tegen zonsopgang moet ie de zegen gekregen hebben van een voorouder zo niet zal hij nooit meer terugkeren naar het rijk van de levenden ...

Zijn gestorven overovergrootmoeder Imelda (stem van Goele De Raedt) ontmoet ie. Die wil hem best helpen en hem haar zegen geven. Miguel weigert echter omdat in haar zegen een muziekverbod zit. Haar man liet haar haar dochter Coco destijds alleen opvoeden wanneer die voor zijn muzikale carrière koos en op tour ging. Hector (stem van Gene Thomas), een wat aan lager wal geraakte gestorven ex-muzikant wil hem wel helpen bij Ernesto de la Cruz te geraken. Hij weet wie de repetities doet voor het concert dat de artiest geeft voor zonsopgang. Miguel denkt dat de la Cruz samen met Imelda een koppel vormde en dus familie van hem is. Hun dochter is Coco. Als Hector hem tijdig kan brengen bij de artiest kan Miguel via diens zegen terug naar het land van de levenden en zijn gang gaan als gitarist. Maar niet alles gaat zoals gepland. Niet alleen begint de tijd te dringen voor Miguel, ook voor Hector die in het land van de levenden stilaan vergeten wordt. Als niemand daar nog aan hem denkt, dreigt ie helemaal tot as herleid te worden, 'iets wat ons allemaal op een dag te wachten staat' aldus de man.

Coco oogt dan wel erg kleurrijk en mystiek, de animatiefilm is op bepaalde vlakken hyper realistisch en menselijk. 'Grijp je kansen', een slogan van de la Cruz komt op het einde van de film wel erg bitter over. Coco gaat namelijk niet zo zeer over geloven in je dromen en het 'schoenmaker blijf bij je leest'-gezegde overboord kieperen: het toont ook de slechte kantjes van de mens. Het over lijken lopen om zelf succesvol te worden bijvoorbeeld. Thema's die zich eerder richten op volwassenen dus, net zoals het ultieme eresaluut aan oude computers, oude bureaus van ambtenaren (met veel donker hout), zwart-witfilms, VHS video's, foto's in sepia,

vinylplaten, een plein met een kiosk, enz. dat de kijker voorgeschoteld krijgt. Feestelijk is de muziek weliswaar zoals in het nummer 'Un poco loco'. En met 'Vergeet mij niet' verwijst de prent ook naar het levenslied. Géén hit valt er weliswaar op het eerste zicht te bespeuren, en humor zit er al helemaal nauwelijks in deze film die bijna een uur en vijftig minuten duurt.

Dat in combinatie met het feit dat Pixar Coco laat voorafgaan door het maar liefst 21-minuten durende 'Olaf's Frozen Avontuur' dat ons moet warm maken voor 'Frozen 2' dat eind 2019 in de zalen zou moeten komen, maakt van Coco een behoorlijk lange zit. 'Olaf's Frozen Avontuur' bevat nieuwe liedjes zoals 'De midwinterbel' en 'De tijd van't jaar' maar ze halen helaas nooit het niveau van de originele soundtrack van 'Frozen'. Ook in Kinopolis Antwerpen konden de toeschouwers rondom ons maar matig deze kortfilm appreciëren die wel érg lang duurt en wat klef aanvoelt (Olaf gaat erin op zoek naar een kersttraditie voor Anna en Elsa). Integendeel, sommige ouders twijfelden of ze wel in de juiste zaal zaten (hoewel er kort voor de kortfilm begint even een boodschap te zien is dat Coco erna begint). Wat wel knap is, is onder andere de sleep van Elsa's jurk die de ganse tijd doorschijnend is in de kortfilm. Maar hij staat haaks op de thematiek van Coco alsook diens kleurgebruik en het maakt dat beide films samen zo meer dan twee uur duren. Zelfs met een pauze die Kinopolis na een uur voorziet is dat iets te veel van het goede. Coco verveelt niet maar boeit ook te weinig. Van Pixar verwacht je toch net iets straffers, en een iets gebaldere filmervaring.

< Bert Hertogs >